

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 114/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, SNP 774, Borský Svätý Jur, proti uzneseniu Okresného súdu Galanta č. k. 30C/79/2024-33 zo 16. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením okresného súdu č. k. 30C/79/2024-33 zo 16. decembra 2024, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala na okresnom súde žalobu na obnovu konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 35C/41/2017, ktorého výsledkom bolo určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Dôvodila tým, že bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní dôkaz – odpoveď k žiadosti o územnoplánovaciú informáciu spolu s prílohami z 2. mája 2024. Tieto listinné dôkazy mali preukazovať nepravdivosť údajov uvádzaných v žalobe o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, čo sa týka ceny draženej veci. Napadnutým uznesením okresný súd žalobu na obnovu konania odmietol, pretože dôvodom sťažovateľky bola nepravdivosť údajov v žalobe týkajúcich sa ceny draženej veci, čím namietala vecnú nesprávnosť konania, o ktorého obnovu žiadala, čo nie je dôvodom na obnovu konania v zmysle § 397 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

II

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že okresný súd mal povoliť obnovu konania a následne po vykonanom dokazovaní dospieť k nejakému záveru. Nehnutel'nosti vydražila riadne, tieto riadne uhradila v dvoch čiastkach v celkovej výške 178 000 eur, pričom táto suma jej nebola vrátená aj napriek skutočnosti, že dražba bola vyhlásená za neplatnú. Okresný súd konal jednostranne, keď ani nezisťoval, či je možnosť vrátenia finančných prostriedkov sťažovateľke. Sťažovateľka uhradila sumu na účet dražobníka, čo bola likvidačná spoločnosť, a nie je zrejmé, kde sú tieto financie dnes. Likvidačná spoločnosť bola zlikvidovaná a sťažovateľka nemá vedomosť o tom, ako bolo s financiami naložené a od koho ich vymáhať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým došlo k odmietnutiu jej žaloby na obnovu konania. Sťažovateľka kritizuje verdikt okresného súdu, pričom svoju sťažnostnú argumentáciu založenú na skutkových tvrdeniach smeruje do pôvodného konania, ktoré navrhovala obnoviť.

5. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

6. Vzhľadom na to, že predmetom preskúmania má byť uznesenie okresného súdu, ústavný súd sa zaoberal tým, či sa sťažovateľka nemohla domáhať preskúmania napadnutého rozhodnutia v rámci sústavy všeobecného súdnictva a či nemala k dispozícii opravný prostriedok, ktorým ešte mohla zvrátiť ňou kritizovaný verdikt okresného súdu.

7. Podľa § 357 písm. c) CSP (ako aj v zmysle poučenia okresného súdu vyplývajúceho z napadnutého uznesenia, pozn.) je prípustné odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí žaloby na obnovu konania.

8. Z predložených príloh vyplýva, že sťažovateľka nepodala odvolanie proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. januára 2025. Nesprávne tak posúdila otázku použitia ďalších opravných prostriedkov v rámci všeobecného súdnictva vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu. Nevyužitie zákonnej možnosti podať odvolanie nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v takejto situácii by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi

ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (obdobne I. ÚS 728/2016).

9. Keďže sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že odvolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jej prípadu neprichádzal do úvahy ani prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Na záver ústavný súd nemôže nepoukázať ani na nedostatočné odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Iba výlučný nesúhlas so záverom okresného súdu nespĺňa podmienku vyplývajúcu z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Sťažovateľ musí v ústavnej sťažnosti uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa neho dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženej veci. Ústavnú sťažnosť treba odôvodniť v rovine ústavnoprávnej, nie v rovine obyčajného (jednoduchého, podústavného) práva (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014, III. ÚS 349/2015). Sťažovateľ musí v ústavnej sťažnosti označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy (resp. kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách), ale musí ich konkretizovať aj skutkovo t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy (IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, III. ÚS 353/2017, III. ÚS 100/2018). Nedostatok ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky by tak v danej veci mohlo zakladať aj jej odmietnutie pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu